

Editorial en blanc

GALERIA

71

Terrassa homenatja Louis Armstrong

Bea Cabezas

El Festival de Jazz de Terrassa se celebra del 3 de març a l'1 d'abril.

OPINIO

11

La campanya de Haider

Francesc Bayarri

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Accions a crèdit, un perill

Albert Closas

15

Amics

Pau Viciano

16

De xoriguers i canaris

Martí Domínguez

17

Llibertat, igualtat i...

Vicenta Tasa / Rosa Mari Roig

18

L'experiment de Budapest

Xavier Vinader

Oligarquies d'aquí i d'allà

Llibert Ferri

Xerraires

Ramon Barnils

19

Editorials

Isabel-Clara Simó

Jessee James vota...

Salvador Cot

82

Ja no passen trens

Joan Francesc Mira

Per un moment vam tenir la temptació de deixar l'editorial d'aquesta setmana en blanc, com un testimoni a favor de la pau al País Basc, però de seguida vam arribar a la conclusió que a la premsa li toca parlar, no callar, encara que de vegades una imatge (un editorial en blanc) o un silenci valga més que mil paraules, i encara que els arguments de la raó s'acaben esgotant davant la violència i la intolerància.

Ens toca, doncs, parlar de l'atemptat mortal d'ETA de la setmana passada contra el diputat socialista Fernando Buesa i l'ertzaina que l'escortava i de les seues conseqüències. D'entrada, sembla que un fet políticament i socialment traumàtic com aquest hauria de ser l'oportunitat de iniciar un diàleg definitiu entre totes les forces polítiques democràtiques per a trobar solucions. Però no. El Partit Popular i el PSOE especialment han optat per traure el màxim profit electoral de l'atemptat, tot posant contra les cordes, més que mai, el Partit Nacionalista Basc (PNB). És cert que als partits nacionalistes bascos també se'ls pot criticar per haver caigut en el parany de la tensió, però no pot oblidar-se que el nacionalisme basc és qui més ha arriscat en els últims mesos a favor de la pau i, per descomptat, qui més té a perdre amb la intransigència d'ETA.

A alguns els podia semblar poc el camí recorregut durant la treva, i a uns altres excessiu. Però no hi ha dubte que la treva havia permès l'acostament de les diferents tendències del nacionalisme basc cap a una estratègia comuna, unitària i, en qualsevol cas, pacífica. Ara,

els esforços del PNB per aproximar els sectors més radicals del nacionalisme basc a les vies polítiques podrien quedar en res. Per això sembla tan irresponsable que els moviments del PNB hagen estat contestats des d'un primer moment pel govern de José María Aznar (teòricament aliat seu), que, al contrari que el partit de Xabier Arzallus, no ha arriscat res, políticament parlant, per aprofundir el procés de pau al País Basc.

Que l'atemptat haja estat ara, ja en plena campanya de les eleccions generals, ha afavorit sens dubte la tensió i la divisió entre els partits polítics, però fins l'observador més ingenu s'adona que això mateix és el que volia ETA. Per això és encara més incompreensible que les forces polítiques hagen caigut en el parany dels violents. Per això és encara més incompreensible que algú pretenga traure'n profit electoral. Per això, és possible que algú caiga en la paranoia de sospitar dels qui en trauran profit.

La intransigència radical amb els intransigents i amb els violents és legítima. Però cal analitzar també en quina mesura és intel·ligent, inevitable, necessària o útil. Només les solucions que porten la pau al País Basc, que respecten la vida, la llibertat i la democràcia per a tothom són solucions útils, necessàries i intel·ligents. Des de la llunyania física, però des de la proximitat solidària, creiem que sense concessions d'uns i altres serà molt difícil que les forces polítiques del País Basc conflueixen cap a punts de trobada que facen possible el final d'ETA i, en definitiva, la pau al País Basc. ■

“Sense concessions d'uns i altres serà molt difícil que les forces polítiques del País Basc conflueixen cap a punts de trobada que facen possible el final d'ETA i la pau al País Basc.”